

พระธรรมดาเนียล - บทที่สามสิบเก้า

การเปิดฝันทอแห่งคำพยากรณ์: ความฝันของวิลเลียม มิลเลอร์
และการฟื้นฟูความจริงพื้นฐานในยุคสุดท้าย

Jeff Pippenger
2024-01-03

เรากำลังพิจารณาการประยุกต์ใช้เชิงพยากรณ์ของความฝันของวิลเลียม มิลเลอร์ในวาระสุดท้าย ซึ่งเป็นที่ซึ่งคำพยากรณ์ทั้งสี่พบความสำเร็จบริบูรณ์อย่างสมบูรณ์ของตน ความฝันของวิลเลียม มิลเลอร์ชี้ให้เห็นถึงการค้นพบ การสถาปนา การปฏิเสธ การฝังกลบ และการฟื้นฟูความจริงพื้นฐานของแอตเวนต์นิสต์ ซึ่งได้ถูกรวบรวมขึ้นผ่านพันธกิจของวิลเลียม ความจริงพื้นฐานเหล่านั้นเป็นตัวแทนของความจริงทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยในปี 1798 ความจริงเหล่านั้นถูกแทนด้วยนิมิตแห่งแม่น้ำอูโล ความฝันของวิลเลียมตามที่บ้านทีกไว้ในหนังสือ Early Writings เป็นความฝันครั้งที่สองของเขา และความฝันนั้นได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ล่วงหน้าโดยความฝันครั้งที่สองของเนบูคัดเนสซาร์ เช่นเดียวกับที่ตัววิลเลียมเองก็ได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้ล่วงหน้าโดยเนบูคัดเนสซาร์ด้วย

บทความก่อนหน้านี้ได้แสดงให้เห็นว่า บันปลายของชีวิตเนบูคัดเนสซาร์ซึ่งดำเนินอยู่ภายใต้ “เจ็ดกาล” ด้วยจิตใจของสัตว์ร้ายนั้น ได้สิ้นสุดลงในเชิงสัญลักษณ์ในปี 1798 อาณาจักรของท่านจึงได้รับการฟื้นฟู และเป็นครั้งแรกที่เนบูคัดเนสซาร์เป็นตัวแทนของมนุษย์ผู้กลับใจใหม่อย่างสมบูรณ์ ในแง่ของ “เวลาแห่งที่สุดปลาย” ในปี 1798 ท่านเป็นตัวแทนของ “ผู้มีปัญญา” เราได้ชี้ให้เห็นด้วยว่า ในฐานะกษัตริย์องค์แรกแห่งบาบิโลน การพิพากษา “เจ็ดกาล” ของเนบูคัดเนสซาร์ เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการพิพากษาเบลชัสซาร์ซึ่งมีระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบ (mene, mene, tekel, upharsin) ผู้ซึ่งเป็นกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งบาบิโลน

“แต่ผู้ครอบครององค์สุดท้ายแห่งบาบิโลน ดังที่โดยแบบอย่างเคยมีแก่กษัตริย์องค์แรกของมันนั้น ได้มีพระวาระแห่งคำพิพากษาจากผู้เฝ้าดูแห่งสวรรค์มาถึงว่า ‘ข้าแต่กษัตริย์ ... พระดำรัสนี้ตรัสแก่พระองค์ว่า ราชอาณาจักรได้พลาไปจากพระองค์แล้ว’ ดาเนียล 4:31” ผู้เผยพระวาระและกษัตริย์, 533.

ซิสเตอร์ไวท์ได้ระบุว่า เบลชัสซาร์ในโมงยามแห่งการพิพากษาของเขาเป็น “กษัตริย์ผู้โง่เขลา” ส่วนในบทสรุปของโมงยามแห่งการพิพากษาของเนบูคัดเนสซาร์ เขาเป็นภาพแทนของ “กษัตริย์ผู้มีปัญญา” เพราะเขาได้รับประโยชน์จากการพิพากษา “เจ็ดกาลเวลา” แต่เบลชัสซาร์ แม้รู้ประวัติการณ์นั้น ก็ยังปฏิเสธที่จะได้รับประโยชน์จากมัน.

“แต่ความรักของเบลชัสซาร์ต่อความสนุกสนานและการยกย่องตนเองได้ลบลบบทเรียนซึ่งเขาไม่ควรลืมเป็นอันขาด; และเขาได้กระทำบาปเช่นเดียวกับที่นักการศึกษาอันเด้นขัดมาสู่เนบูคัดเนสซาร์ เขาได้ใช้ออกาสซึ่งประทานแก่เขาโดยพระคุณไปอย่างสูญเปล่า โดยละเลยที่จะใช้ออกาสซึ่งอยู่ในกำมือของเขาเพื่อให้รู้จักความจริง ‘ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะรอด?’ เป็นคำถามที่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แต่โง่เขลาผู้นี้ได้เฝ้าผ่านไปอย่างไม่แยแส” Bible Echo, April 25, 1898.

เนบูคัดเนสซาร์เป็นสัญลักษณ์ของ “คนมีปัญญา” ในปี 1798 ผู้ซึ่งเข้าใจการเพิ่มขึ้นของความรู้ในเวลาอวสาน

“ถ้อยคำโอ้อวดด้วยความหยิ่งผยองนั้นแทบจะยังไม่ทันพ้นจากริมฝีปากของเขา ก็มีพระสุรเสียงจากสวรรค์บอกแก่เขาว่า เวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับการพิพากษาได้มาถึงแล้ว

ในช่วงหนึ่ง สติสัมปชัญญะของเขาก็ถูกพรากไป และเขาก็กลายเป็นประหนึ่งสัตว์เดียรัจฉาน เขาถูกลดศักดิ์ลงเช่นนี้อยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดปี เมื่อสิ้นสุดระยะเวลา นั้น สติสัมปชัญญะของเขาก็กลับคืนมาแก่เขา แล้วเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นด้วยความถ่อมใจต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งสวรรค์ เขาก็ยอมรับพระหัตถ์ของพระเจ้าในการตีสอนครั้งนี้ และได้รับการฟื้นฟูกลับคืนสู่ราชบัลลังก์ของตนอีกครั้ง”

“ในการประกาศต่อสาธารณชน กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงยอมรับความผิดของพระองค์ และพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในการทรงฟื้นฟูพระองค์ นี่เป็นการกระทำครั้งสุดท้ายในพระชนม์ชีพของพระองค์ตามที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์”
Review and Herald, February 1, 1881.

เมื่อสิ้นสุด “เจ็ดวาระ” ของเนบูคัดเนสซาร์ เขาได้ประกาศต่อสาธารณชน ซึ่งรวมถึงการยอมรับสภาพต่อสาธารณะด้วย มิลเลอร์ ในฐานะเนบูคัดเนสซาร์ เป็นสัญลักษณ์ของ “ผู้มีปัญญา” ในปี 1798 ผู้ซึ่งเข้าใจการเพิ่มพูนแห่งความรู้ในเวลาอวสาน ทั้งสองต่างมีความฝันสองครั้ง และความฝันครั้งที่สองของแต่ละคนนั้นซึ่ง “เจ็ดวาระ” โดยนัยเชิงสัญลักษณ์ บทความก่อนหน้านี้ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า “เจ็ดวาระ” เป็นเครื่องหมายบ่งชี้จุดเปลี่ยนผ่าน ๙

ในปี 1798 เนบูคัดเนสซาร์เป็นเครื่องหมายแห่งการเปลี่ยนผ่านจากสภาพแห่งความหยิ่งผยองของเขา ไปสู่สภาพของผู้มีปัญญา และรวมถึงการสารภาพต่อสาธารณะของเขาด้วย ปี 1798 ยังเป็นจุดเปลี่ยนผ่านระหว่างอาณาจักรที่ห้าและที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ อีกทั้งยังเป็นเครื่องหมายแห่งการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง จึงเป็นเครื่องหมายแห่งยุคสมัยใหม่ด้วย เพราะคำเตือนเรื่องการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น ไม่อาจเกิดขึ้นได้จนกว่าอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์จะได้รับการปลดปล่อยของมัน

“ข้าพเจ้าเองให้ความกระจ่างถึงเวลาของการเคลื่อนไหวนี้จะต้องเกิดขึ้น มีการประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของ ‘ชาวประเสริฐในรันดร์’ และประกาศถึงการเริ่มต้นของการพิพากษา ข้าพเจ้าแห่งความรอดได้ถูกประกาศในทุกยุคสมัย แต่ข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของชาวประเสริฐซึ่งจะประกาศได้เฉพาะในวาระสุดท้ายเท่านั้น เพราะในเวลานั้นเท่านั้นจึงจะเป็นความจริงได้ว่าโมงยามแห่งการพิพากษามาถึงแล้ว คำพยากรณ์ทั้งหลายแสดงลำดับต่อเนื่องของเหตุการณ์ที่นำไปสู่การเริ่มต้นของการพิพากษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นจริงกับพระธรรมดาเนียล แต่ในส่วน of คำพยากรณ์ของท่านที่เกี่ยวข้องกับวาระสุดท้าย ดาเนียลได้รับบัญชาให้ปิดไว้และประทับตรา ‘จนถึงวาระสุดท้าย’ จะยังไม่อาจประกาศข้าพเจ้าเกี่ยวกับการพิพากษา อันตั้งอยู่บนพื้นฐานแห่งความสำเร็จตามคำพยากรณ์เหล่านี้ได้ จนกว่าเราจะมาถึงเวลานั้น แต่เมื่อถึงวาระสุดท้าย ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ‘หลายคนจะเที่ยวไปเที่ยวมา และความรู้จะทวีขึ้น’ ดาเนียล 12:4”

“อัครทูตเปาโลได้เตือนคริสตจักรไม่ให้คอยการเสด็จมาของพระคริสต์ในสมัยของท่าน ท่านกล่าวว่า ‘วันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการทรยศก่อน และมนุษย์แห่งบาปนั้นจะปรากฏขึ้น’ 2 เธสะโลนิกา 2:3 จนกว่าจะพ้นจากการละทิ้งความเชื่อครั้งใหญ่ และช่วงเวลาอันยาวนานแห่งการครอบครองของ ‘มนุษย์แห่งบาป’ นั้นแล้ว เราจึงจะคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ ‘มนุษย์แห่งบาป’ ซึ่งยังถูกเรียกว่า ‘ธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้า’ ‘บุตรแห่งความพินาศ’ และ ‘ผู้อธรรม’ นั้น หมายถึงสันตะปาปา ซึ่งตามคำพยากรณ์ได้บอกล่วงหน้าไว้ จะอ้างอำนาจสูงสุดของตนเป็นเวลา 1260

ปี ช่วงเวลานี้สิ้นสุดลงในปี 1798 การเสด็จมาของพระคริสต์จะเกิดขึ้นก่อนเวลานั้นไม่ได้ เปาโลได้ครอบคลุมตลอดทั้งยุคแห่งการประทานของคริสต์เจนนจนถึงปี 1798 ด้วยคำเตือนของท่าน ข่าวสารเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์จะต้องได้รับการประกาศในช่วงเวลาภายหลังจากนั้น”

“ไม่เคยมีข่าวสารเช่นนี้ถูกประกาศมาก่อนในยุคสมัยที่ผ่านมา เปาโลตั้งที่เราได้เห็นแล้ว มิได้เทศนาข่าวสารนี้; ท่านได้ชี้พี่น้องทั้งหลายของท่านไปยังอนาคตอันไกลโพ้นในเวลานั้นสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกนักบวชรูปก็มีได้ประกาศข่าวสารนี้ มาร์ติน ลูเทอร์ได้กำหนดให้การพิพากษาอยู่ในอนาคตอีกราวสามร้อยปีนับจากสมัยของท่าน แต่ตั้งแต่ปี 1798 เป็นต้นมา พระธรรมดาเนียลได้ถูกเปิดผนึกแล้ว ความรู้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ได้เพิ่มพูนขึ้น และคนเป็นอันมากได้ประกาศข่าวสารอันเคร่งขรึมเรื่องการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา” The Great Controversy, 356.

ในปี 1798 ยุคใหม่แห่งพระราชกิจแห่งความรอดได้มาถึง และยุคใหม่นั้นได้ให้คำเตือนถึงอีกยุคหนึ่งซึ่งจะเริ่มต้นขึ้นในปี 1844 ณ การเปลี่ยนผ่านของยุคนั้น ประตูบานหนึ่งจะถูกปิด และประตูอีกบานหนึ่งจะถูกเปิด.

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองฟีลาเดลเฟียว่า พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์ ผู้ทรงสัตย์จริง ผู้ทรงถือกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดและไม่มีผู้ใดปิดได้ และทรงปิดและไม่มีผู้ใดเปิดได้ ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักกิจการทั้งหลายของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูที่เปิดไว้ต่อหน้าเจ้าแล้ว และไม่มีผู้ใดปิดได้ เพราะเจ้ามีกำลังเพียงน้อยเดียว แต่ได้รักษาคำของเราไว้ และมีได้ปฏิเสธนามของเรา วิวรรณ์ 3:7, 8

การเปิดประตูเป็นเครื่องหมายแห่งยุคการทรงจัดสรรใหม่ มีการเปลี่ยนแปลงแห่งยุคการทรงจัดสรรของอาณาจักรทั้งหลายและของสารขาวในปี 1798 ณ ตอนปลายของความกริ้วครั้งแรก ซึ่งได้สำเร็จลงตั้งแต่ 723 ปีก่อนคริสตกาลจนถึงปี 1798 และยังมีการเปลี่ยนแปลงแห่งยุคการทรงจัดสรรอีกครั้งหนึ่งในปี 1844 ณ ตอนปลายของความกริ้วครั้งสุดท้าย ซึ่งได้สำเร็จลงตั้งแต่ 677 ปีก่อนคริสตกาลจนถึงปี 1844 ในปี 1798 ยุคการทรงจัดสรรของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ซึ่งเตือนถึงการพิพากษาที่กำลังใกล้เข้ามา ได้มาถึงแล้ว ทั้งเนบูคัดเนสซาร์และมิลเลอร์ได้รับการนำเสนอว่าเป็น “คนมีปัญญา” ณ “วาระสุดท้าย” เมื่อ “ประตู” ถูกเปิดออกสู่ยุคการทรงจัดสรรภายในของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง และสู่การเปลี่ยนแปลงแห่งยุคการทรงจัดสรรภายนอกจากสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเลไปสู่สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ยุคการทรงจัดสรรของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้สำเร็จครบถ้วนเมื่อประตูเข้าสู่สถานทีบริสุทธิ์ที่สุดถูกเปิดออกในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และยุคการทรงจัดสรรของทูตสวรรค์องค์ที่สาม รวมทั้งการพิพากษาเพื่อการสอบสวน ได้มาถึงแล้ว

ความฝันครั้งที่สองของมิลเลอร์เริ่มต้นขึ้นเมื่อมีประตูหนึ่งเปิดออกในปี 1798 และสิ้นสุดลงเมื่อมีประตูหนึ่งเปิดออกในช่วงเปลี่ยนผ่านของ “พยานทั้งสอง” ผู้ซึ่งถูกทำให้กลับมีชีวิตขึ้นมาเพื่อประกาศข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน ในเชิงพยากรณ์ ทั้งเนบูคัดเนสซาร์และมิลเลอร์ต่างเป็นตัวแทนของช่วงเปลี่ยนผ่านจากอาณาจักรของสัตว์ร้ายจากทะเลไปสู่อาณาจักรของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในปี 1798 ทั้งสองยังเป็นตัวแทนของการประกาศถึงการใกล้เข้ามาและการมาถึงของการพิพากษาเชิงสืบสวนในปี 1844 ปี 1798 และ 1844 เป็นภาพแทนของบทสรุปแห่ง “ความพิโรธ” ครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์ ซึ่งได้สำเร็จลงตลอดช่วงเวลา “เจ็ดเวลา” ดังที่ได้กำหนดไว้ในเลวินตี บทที่ยี่สิบหก ช่วงสี่สิบหกปีตั้งแต่ปี 1798 ถึงปี 1844 เป็นภาพแทนของการก่อสร้างพระวิหารฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาได้เสด็จมายังพระวิหารนั้นโดยฉับพลันในวันที่ 22 ตุลาคม 1844 เมื่อพระคริสต์ทรงเปลี่ยนผ่านจากอภิสุทธิสถานไปสู่บริสุทธิ์สถานที่สุด

ปี 1798 และ 1844 ซีให้เห็นถึงช่วงเปลี่ยนผ่าน (มากกว่าหนึ่งช่วง) ซึ่งถูกกำหนดหมายไว้ด้วย "เจ็ดกาลเวลา" การเปลี่ยนผ่านจากลัทธิแอ็ดเวนติสม์แบบมิลเลอไรต์ฟีลาเดลเฟียไปสู่ลัทธิแอ็ดเวนติสม์แบบมิลเลอไรต์เลาติเซีย ในปี 1856 ก็ถูกกำหนดหมายไว้ด้วยการเพิ่มขึ้นของความรู้เกี่ยวกับ "เจ็ดกาลเวลา" เช่นกัน ซึ่งต่อมาได้ถูกปฏิเสธในปี 1863 ในปี 1798 ได้มีการเพิ่มขึ้นของความรู้จากพระธรรมดาเนียล ซึ่งรวมถึง "เจ็ดกาลเวลา" เดียวกันนั้นแห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ซึ่งจะต้องถูกปฏิเสธเมื่อสิ้นสุดลัทธิแอ็ดเวนติสม์แบบมิลเลอไรต์ฟีลาเดลเฟีย.

การเปลี่ยนผ่านของขบวนการของทูตสวรรค์องค์แรกจากฟีลาเดลเฟียไปสู่เลาติเซีย ได้รับการเป็นภาพแทนโดยช่วงเวลาเจ็ดปีตั้งแต่ ค.ศ. 1856 ถึง ค.ศ. 1863 ชาวสารแห่งเลาติเซียมาถึงในปี ค.ศ. 1856 และตลอดระยะเวลาเจ็ดปี แสงสว่างใหม่ของ "เจ็ดเวลา" ที่ได้ถูกเปิดผนึกออกแล้ว ได้ก่อให้เกิดกระบวนการทดสอบสามชั้น ซึ่งลัทธิแอ็ดเวนติสต์ได้สอบตกในปี ค.ศ. 1863 ได้มีการให้เวลาเจ็ดปีสำหรับแสงสว่างของ "เจ็ดเวลา" เพื่อจะได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิเสธ การเปลี่ยนผ่านของขบวนการแอ็ดเวนติสต์แบบมิลเลอไรต์ฝ่ายฟีลาเดลเฟียไปสู่แอ็ดเวนติสต์แบบมิลเลอไรต์ฝ่ายเลาติเซีย เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการกลับลำดับในวาระสุดท้าย คือการเปลี่ยนผ่านของขบวนการเลาติเซียของทูตสวรรค์องค์ที่สามไปสู่ขบวนการฟีลาเดลเฟียของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

คำพยากรณ์หกสิบห้าปีของอิสยาห์

เป็นจุดเริ่มต้นของพระพิโรธครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของพระเจ้าต่ออาณาจักรฝายเหนือ และต่อมาอาณาจักรฝายใต้ของอิสราเอล

เพราะศิระแห่งซีเรียคือดามัสกัส และศิระแห่งดามัสกัสคือเรชิน; และภายในหกสิบห้าปี เอเฟราอิมจะถูกหักลง จนมิได้เป็นชนชาติหนึ่ง อิสยาห์ 7:8

คำพยากรณ์ของอิสยาห์เรื่องหกสิบห้าปีนั้นได้ถูกประทานในปี 742 ก่อนคริสตกาล และภายในหกสิบห้าปี ราชอาณาจักรฝายเหนือจะสูญสิ้นไป สิบเก้าปีหลังจากปี 742 ก่อนคริสตกาล คือในปี 723 ก่อนคริสตกาล ราชอาณาจักรฝายเหนือถูกอัสซีเรียนำไปเป็นเชลย เมื่อครบกำหนดหกสิบห้าปี ความกริ้วต่อราชอาณาจักรฝายใต้ก็เริ่มต้นขึ้นในปี 677 ก่อนคริสตกาล เมื่อมนัสเสห์ถูกชาวบาบิโลนนำไปเป็นเชลย ฉะนั้น หกสิบห้าปีจึงหมายถึงช่วงเวลาสิบเก้าปีจนถึงการเป็นเชลยครั้งแรกของราชอาณาจักรฝายเหนือ แล้วต่อด้วยอีกสี่สิบหกปีจนถึงการเป็นเชลยของมนัสเสห์

คำพยากรณ์เหล่านี้ได้บรรลุผลสำเร็จตามลำดับของตนในปี 1798, 1844 และ 1863 ในปี 1798 ได้เกิดการเปลี่ยนผ่านภายในของชาวสารแห่งความรอดขึ้นพร้อมกับการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง และได้เกิดการเปลี่ยนผ่านภายนอกของอาณาจักรต่าง ๆ ในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ด้วยเช่นกัน ในปี 1844 ได้เกิดการเปลี่ยนผ่านภายในของชาวสารแห่งความรอด เมื่อประตูสุสานบริสุทธิ์ถูกปิดลง และการพิพากษาใต้สวนใต้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ในปี 1863 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายนอกขึ้น เมื่อเขาทั้งสองของสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดินโลกได้แยกออกเป็นคนสองจำพวก

เขาของพรรครีพับลิกันได้แยกออกเป็นสองพรรคการเมือง

ซึ่งจะครอบงำประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดินนับแต่นั้นเป็นต้นไป

เขาของโปรเตสแตนต์ได้แยกออกเป็นการสำแดงแห่งการทรยศสองรูปแบบ คือ

ฝายหนึ่งอ้างว่าตนเป็นโปรเตสแตนต์และอ้างว่าถือรักษาวันสะบาโตวันที่เจ็ด

และอีกจำพวกหนึ่งอ้างว่าตนเป็นโปรเตสแตนต์ แต่ยึดถือวันแห่งดวงอาทิตย์เป็นวันนมัสการที่ตนเลือกไว้

ในประวัติศาสตร์นั้น เขาโปรเตสแตนต์ซึ่งได้ออกมาจากยุคมืด ได้ถูกทดสอบตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และได้ล้มเหลวในกระบวนการทดสอบนั้น และได้เปลี่ยนผ่านจากประชากรโปรเตสแตนต์ผู้ถือรักษาวันอาทิตย์ ไปเป็นประชากรโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อและถือรักษาวันอาทิตย์.

ในประวัติศาสตร์ของเขาโปรเตสแตนต์แท้จริงซึ่งได้รับการสถาปนาและระบุชัดในปี 1844 ได้มีการเกิดขึ้นของกระบวนการทดสอบตั้งแต่ปี 1856 จนถึงปี 1863 จากนั้นเขาโปรเตสแตนต์แท้จริงผู้รักษาวันสะบาโตได้เปลี่ยนผ่านทั้งจากฟิลาเดลเฟียไปสู่เลาดีเซีย และจากประชากรโปรเตสแตนต์แท้จริงผู้รักษาวันสะบาโตไปสู่เขาโปรเตสแตนต์นอกรีตผู้รักษาวันสะบาโตด้วย "เจ็ดวาระ" มีความเชื่อมโยงกับปี 1798, 1844, 1856 และ 1863 "เจ็ดวาระ" เป็นสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับจุดแห่งการเปลี่ยนผ่าน และความจริงข้อนี้ได้รับการสถาปนาไว้บนพยานหลายปาก

ในปี ค.ศ. 1798 ได้มีความรู้เกี่ยวกับ "เจ็ดกาลเวลา" เพิ่มขึ้น เพราะคำพยากรณ์เรื่องเวลาแรกสุดที่มีลเลอร์ค้นพบนั้นก็คือความจริงข้อนั้นเอง ครั้นถึงปี ค.ศ. 1863 ความจริงนั้นได้ถูกปฏิเสธ จึงเป็นการระบุถึงบทสรุปของช่วงปิดท้ายแห่งหกลิบห้าปีของคำพยากรณ์ที่กล่าวไว้ในอิสยาห์ บทที่เจ็ด

คำพยากรณ์ครบถ้วนตลอดระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปีนี้ มีช่วงเวลาหกลิบห้าปีทั้งที่ตอนต้นและตอนปลายในลักษณะภาพย้อนกลับดูกระจกเงา ที่ตอนต้นของตอนปลาย คือช่วงหกลิบห้าปีแรก (1798) ซึ่งเป็นแบบของตอนต้นของตอนต้น คือช่วงหกลิบห้าปีแรกในปี 742 BC เมื่อคำพยากรณ์นั้นถูกประทาน ได้มีความรู้เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ "เจ็ดกาลเวลา" ซึ่งพวกมิลเลอร์ได้ผู้ "มีปัญหา" เข้าใจและประกาศออกไป ที่ตอนปลายของตอนปลาย คือช่วงหกลิบห้าปีในปี 1863 ก็ได้มีความรู้เพิ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับความจริงเดียวกันนั้น ซึ่งในที่สุดถูกปฏิเสธโดยพวก "ปุโรหิต" ที่เพิ่งได้รับการสวมมงกุฎแห่งเขาโปรเตสแตนต์แท้จริง.

ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าได้ปฏิเสธความรู้ เราจึงจะปฏิเสธเจ้าเช่นกัน เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นปุโรหิตสำหรับเรา ด้วยว่าเจ้าได้ลืมนพระธรรมของพระเจ้าของเจ้า เราก็จะลืมนบุตรทั้งหลายของเจ้าเช่นกัน โอสเยา 4:6

การเพิ่มพูนขึ้นของความรู้เมื่อหนังสือดาเนียลถูกเปิดผนึกนั้นสัมพันธ์กับ "เจ็ดกาลเวลา" ดังนั้น สิ่งนี้จึงมิได้เป็นเพียงสัญลักษณ์ของจุดเปลี่ยนผ่านเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของการเปิดผนึกข่าวสารแห่งคำพยากรณ์ด้วย

การเปลี่ยนผ่านอีกครั้งหนึ่งได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 2020 พร้อมกับความผิดหวังครั้งแรก ซึ่งได้เริ่มต้น "เวลาการคอย" และเป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นของสามวันครึ่งในวิภรณ์บทที่สิบเอ็ด ซึ่งพยานทั้งสองนอนตายอยู่ที่ถนนแห่งนครใหญ่ คือโซโดมและอีลิปต์

วันที่ 18 กรกฎาคม 2020 เป็นจุดเริ่มต้นของสามวันครึ่งเชิงสัญลักษณ์ ("เจ็ดเวลา") ซึ่งได้ถูกแสดงให้เห็นไว้แล้วโดยประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1856 จนถึงปี 1863 ทั้งสองช่วงเวลาเป็นสัญลักษณ์ของ "เจ็ดเวลา" ทั้งสองช่วงเวลาบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนยุคแห่งการทรงจัดการ (การเปลี่ยนผ่าน) ทั้งสองช่วงเวลาเป็นภาพแทนของความรู้ที่เพิ่มขึ้นซึ่งสัมพันธ์กับ "เจ็ดเวลา"

ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านจากอาณาจักรบาบิโลนสู่อาณาจักรมีโด-เปอร์เซีย ดาเนียลได้อธิษฐานคำอธิษฐานในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ดังนั้นจึงระบุให้คำอธิษฐานในเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหกเป็นหลักฐานแห่งการเปลี่ยนผ่านของยุคสุดท้าย ในความฝันของมิลเลอร์

เมื่อสิ้นสุดการปรากฏเจ็ดครั้งของคำว่า "การกระจัดกระจาย" มิลเลอร์ทิ้งร่องไว้และอธิษฐาน การร้องไห้ที่บ่งชี้ถึงจุดที่สิ่งใดแห่งผ่ายดาห์ (ชายผู้ถือแปรงขัดฝุ่น) ทรงเปิดผืนขาวสารที่ได้ถูกผืนไว้แล้ว

คำอธิษฐานของมิลเลอร์เป็นเครื่องหมายบ่งชี้คำอธิษฐานในเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก ของดาเนียล ซึ่งสัมพันธ์กับ "เจ็ดเวลา" และเกิดขึ้นเมื่อประตูและหน้าต่างถูกเปิดออกในความฝันของมิลเลอร์ แต่คำอธิษฐานของดาเนียลในบทที่เก้าก็สอดคล้องกับคำอธิษฐานของดาเนียลในบทที่สองด้วย อีกทั้งยังสอดคล้องกับคำอธิษฐานแห่งการสารภาพของเนบูคัดเนสซาร์เมื่อสิ้นสุด "เจ็ดเวลา" ของเขา

ฉะนั้น คำอธิษฐานของมิลเลอร์จึงถูกนำเสนอด้วยคำอธิษฐานในเลวีนิติ บทที่ยีสิบหก ซึ่งเป็นคำอธิษฐานสารภาพบาปต่อสาธารณะและเป็นคำอธิษฐานทูลขอให้มีการเปิดเผยความลับเชิงพยากรณ์สุดท้าย เพราะคำพยากรณ์ทั้งสี่ส่วนแสดงให้เห็นถึงยุคสุดท้าย ดังนั้น ความลับในดาเนียล บทที่สอง จึงเป็นตัวแทนของความลับสุดท้ายที่จะถูกเปิดเผย คำอธิษฐานของมิลเลอร์ในความฝันของเขา เป็นคำอธิษฐานแห่งความวิตกกังวลและความชื่นเคืองอันชอบธรรมเกี่ยวกับสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่ได้เกิดขึ้นกับอัญมณีในห้องของเขา ความวิตกกังวลของเขาถูกแสดงให้เห็นโดยบรรดาผู้ที่ถอนหายใจและร้องไห้ในเอเสเคียล บทที่เก้า ในช่วงเวลาแห่งการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

มิลเลอร์เฝ้ามองดูขณะที่ความจริงทั้งหลายค่อย ๆ ถูกฝังกลบโดยคำสอนเทียมปลอม และในที่สุดก็ไปถึงจุดที่หีบศพนั้น (คือตัวพระคัมภีร์เอง) ถูกทำลาย การทำลายหีบศพของมิลเลอร์เกิดขึ้นในคนรุ่นที่สามของแอ็ดเวนติสซึม เมื่อมีขบวนการที่จงใจละวางพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์เพื่อหันไปใช้พระคัมภีร์ฉบับสมัยใหม่ที่เสื่อมทรามซึ่งมีพื้นฐานจากคาทอลิก

มิลเลอร์ร้องไห้ แล้วอธิษฐาน และในทันใดนั้นประตูก็เปิดออก และประชาชนทั้งปวงก็ออกไปหมด แล้วชายผู้ถือแปรงขัดฝุ่น (สิ่งแห่งผ่ายดาห์) ก็เข้ามา เปิดหน้าต่าง และเริ่มทำความสะอาด จากนั้นมิลเลอร์ก็แสดงความกังวลเกี่ยวกับอัญมณีที่กระจัดกระจาย และชายผู้ถือแปรงขัดฝุ่นก็สัญญาว่าเขาจะดูแลอัญมณีเหล่านั้น ในความพลุกพล่านของงานทำความสะอาดของชายผู้ถือแปรงขัดฝุ่น มิลเลอร์หลับตาลงชั่วคราวหนึ่ง และเมื่อเขาลืมตาขึ้น ขยะก็หายไป อัญมณีกระจัดกระจายอยู่ทั่วห้อง และแล้วชายผู้ถือแปรงขัดฝุ่นก็นำหีบใบใหญ่กว่ามาวางบนโต๊ะ รวบรวมอัญมณีทั้งหลายและโยนลงในหีบนั้น และกล่าวว่า "จงมาและดูเถิด"

วลี "จงมาและดู" เป็นสัญลักษณ์ว่าความจริงประการหนึ่งเพิ่งถูกเปิดเผยออก ความจริงที่ถูกเปิดเผยสำหรับมิลเลอร์คือความจริงสุดท้าย เพราะสิ่งถัดไปที่จะเกิดขึ้นคือการตื่นขึ้นของมิลเลอร์ ณ "เสียงโห่ร้อง" ซึ่งเป็นตัวแทนของเสียงร้องอันดัง มิลเลอร์เป็นคนสุดท้ายที่ได้รับข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ และก่อนหน้าเสียงโห่ร้องที่ปลุกเขาให้ตื่นในความฝันนั้นเพียงเล็กน้อย เขาได้หลับตาลงชั่วขณะหนึ่ง ชื่อพระคัมภีร์เพียงตอนเดียวที่กล่าวถึง "ชั่วขณะหนึ่ง" และ "ตา" คือชื่อที่ชี้ถึงการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก

ดูเถิด ข้าพเจ้าแจ้งข้อล้าลึกแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่เราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลง ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อแดดร่มสุดท้ายตั้งขึ้น เพราะว่าแดร่นั้นจะตั้งขึ้น และบรรดาคนตายจะถูกให้เป็นขึ้นมาโดยปราศจากความเปื่อยเน่า และเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลง เพราะว่าสภาพที่เปื่อยเน่านี้จะต้องสวมสภาพที่ไม่เปื่อยเน่า และสภาพที่ต้องตายนี้จะต้องสวมสภาพที่ไม่ตาย 1 โครินธ์ 15:51-53

ในประวัติของการเปลี่ยนผ่านจากขบวนการลาโอติเซียของทูตสวรรค์องค์ที่สามไปสู่ขบวนการฟีลาเดลเฟียของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ดังที่ได้แสดงไว้ในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ยีสิบเอ็ด

มิลเลอร์เป็นผู้แทนของหญิงพรหมจารีผู้มีปัญญาคนสุดท้ายที่สุดที่จะได้รับข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ส่วนผู้ที่ได้รับข่าวสารนี้ก่อนเป็นพวกที่มีจิตวิญญาณมากที่สุด

“นี่คือเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน ซึ่งจะต้องให้พลังแก่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ทูตสวรรค์ทั้งหลายถูกส่งมาจากสวรรค์เพื่อปลุกเร้าวิสุทธิชนที่ท้อถอย และเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับงานยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้า คนที่มีความสามารถสูงสุดมิใช่ผู้แรกที่ได้รับความข่าวสารนี้ ทูตสวรรค์ถูกส่งไปยังผู้ที่ท้อถอยและไร้ใจพวกเขาให้เปล่งเสียงร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; ท่านทั้งหลายจงออกไปต้อนรับท่านเถิด!’ บรรดาผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ถือเสียงร้องนั้นก็รีบเร่ง และโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประกาศข่าวสารนั้น และปลุกเร้าพี่น้องของตนที่ท้อถอยงานนี้มีได้ตั้งอยู่บนสติปัญญาและความรู้ของมนุษย์ แต่ตั้งอยู่บนฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และวิสุทธิชนของพระองค์ผู้ได้ยินเสียงร้องนั้นไม่อาจต้านทานได้ ผู้ที่มีจิตวิญญาณมากที่สุดเป็นผู้ที่ได้รับความข่าวสารนี้ก่อน และบรรดาผู้ที่เคยเป็นผู้นำในงานนั้นมาก่อนกลับเป็นผู้รับและช่วยเสริมเสียงร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; ท่านทั้งหลายจงออกไปต้อนรับท่านเถิด!’ เป็นลำดับสุดท้าย” *Early Writings*, 238.

เมื่อสิ้นสุดสามวันครึ่งเชิงสัญลักษณ์แห่งพระธรรมวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด ข่าวสารแรกในสองข่าวสารซึ่งเป็นภาพแทนไว้ในเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด ก็ถูกประกาศออกไป ข่าวสารแรกนั้นนำกระดูกที่ตายและกระจัดกระจายให้มารวมกัน แต่กระดูกเหล่านั้นยังคงตายอยู่ ข่าวสารนี้ได้ถูกนำเสนอโดยเสียงที่ร้องว่า “ในถิ่นทุรกันดาร” อันเป็นการชี้ให้เห็นว่า ข่าวสารของเอเสเคียลเริ่มต้นขึ้นก่อนที่สามวันครึ่งเชิงสัญลักษณ์จะสิ้นสุดลง สามวันครึ่งนั้นเป็นภาพแทนของ “ถิ่นทุรกันดาร” และข่าวสารนี้ก็ถูกประกาศจาก “ถิ่นทุรกันดาร” นั้นด้วย “ถิ่นทุรกันดาร” ยังเป็นสัญลักษณ์ของ “เจ็ดกาลเวลา” ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการเปลี่ยนผ่านและการเปิดผนึก ที่นำเข้าสู่กระบวนการแห่งการทดสอบ

มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของข่าวสาร และมีการรับข่าวสารอย่างต่อเนื่องด้วย ดังที่เห็นเป็นภาพประกอบในเสียงร้องยามเที่ยงคืนแห่งประวัติศาสตร์ของกลุ่มมิลเลอร์ไรต์ ผู้ที่มีจิตวิญญาณมากที่สุดเป็นกลุ่มแรกที่รับข่าวสารของเสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดาร และบรรดานักประวัติศาสตร์แห่งแอดเวนติสม์ชี้ไปยังจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งวิลเลียม มิลเลอร์เขียนไว้เพียงไม่กี่วันก่อนวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ซึ่งมิลเลอร์เป็นพยานว่า ในที่สุดเขาก็เข้าใจและยอมรับข่าวสารเรื่องเสียงร้องยามเที่ยงคืนของชาโมเอล สโนว์

“พี่น้องที่รัก Himes: ข้าพเจ้าเห็นพระสิริในเดือนที่เจ็ดซึ่งไม่เคยเห็นมาก่อน แม้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าถึงนัยเชิงแบบอย่างของเดือนที่เจ็ดมาแล้วเมื่อหนึ่งปีกับหกเดือนก่อน กระนั้นข้าพเจ้าก็มิได้ตระหนักถึงพลังแห่งแบบอย่างเหล่านั้น บัดนี้ สาธุการแด่พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเห็นความงดงาม ความสอดคล้อง และความลงรอยกันในพระคัมภีร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้อธิษฐานขอมาช้านาน แต่ก็ไม่เห็นจนกระทั่งวันนี้ จงขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้า ให้พี่น้อง Snow พี่น้อง Storrs และคนอื่น ๆ ได้รับพระพรสำหรับการที่พวกเขาเป็นเครื่องมือในการเปิดตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกือบจะถึงบ้านแล้ว พระสิริ! พระสิริ! พระสิริ! พระสิริ!” *William Miller, Signs of the Times*, October 16, 1844.

ในการทำซ้ำประวัติศาสตร์แห่งเสียงร้องเที่ยงคืน ดังที่ปรากฏไว้ในความฝันของมิลเลอร์ มิลเลอร์ได้หลับตาลงชั่วขณะหนึ่ง ดังนั้น “ในชั่วขณะหนึ่ง ในพริบตาเดียว เมื่อแดดร่มดับลงดังขึ้น เพราะว่าแดรจะดับขึ้น และคนตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมา” ในความฝันของมิลเลอร์

เขาเป็นตัวแทนของผู้ที่ได้รับข่าวสารแห่งเสียงร้องเฝ้าคืนเป็นคนสุดท้าย
ดังเช่นที่เขาได้เป็นมาในประวัติของเขาเอง เขาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่ในที่สุดยอมรับข่าวสารนั้นก่อนหน้า
ชายผู้ถือแปรงขัดฟันจะรวบรวมอัญมณีที่กระจัดกระจายอยู่และโยนลงในหีบที่ใหญ่กว่า ในวิวรรณ์ บทที่สิบเอ็ด
ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายที่ยอมรับข่าวสารประการที่สองของเอเสเคียล ซึ่งก็คือข่าวสารเรื่องลมทั้งสี่แห่งอิสลาม
อันเป็นข่าวสารแห่งการประทับตราด้วยนั้น ย่อมกระทำเช่นนั้นก่อนหน้าแต่ทั้งเจ็ดจะเป่าตั้งขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย
ซึ่งก็คือแต่แห่ง “วิบัติประการที่สาม” “ในชั่วขณะหนึ่ง ในพริบตาเดียว เมื่อแต่ครั้งสุดท้ายตั้งขึ้น
เพราะว่าแต่จะตั้งขึ้น และคนตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาโดยปราศจากความเปื่อยเน่า
และเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลง” (1 โครินธ์ 15:52)

ข้อความตอนนี้นำมาซึ่งการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกซึ่งเกิดขึ้นในการเสด็จมาครั้งที่สอง
แต่ยังมีการเป็นขึ้นจากตายของกระดูกแห่งที่ตายแล้วด้วย (พยานทั้งสอง)
ซึ่งเกิดขึ้นในโมงยามแห่งแผ่นดินไหวใหญ่ตามวิวรรณ์บทที่สิบเอ็ด ใน “โมงยาม” แห่งแผ่นดินไหวนั้น
แต่ครั้งสุดท้ายในบรรดาแต่ทั้งเจ็ดก็ตั้งขึ้น และพยานที่ตายแล้วซึ่งนอนอยู่ในถนนก็ถูกทำให้กลับมีชีวิตอีก
มิใช่ในฐานะชาวเลาตีเซีย แต่ในฐานะชาวฟีลาเดลเฟีย เพราะเมื่อแต่แห่งวิบัติประการที่สามตั้งขึ้น
พยานทั้งสองก็ได้รับการประทับตราและถูกเปลี่ยนให้ไม่รู้เปื่อยเน่า เพราะพวกเขาจะไม่ทำบาปอีกต่อไป
มิลเลอร์เป็นภาพแทนของผู้สุดท้ายที่ได้รับข่าวสารซึ่งทำให้พยานทั้งสองกลับมีชีวิตขึ้นมา
ซึ่งก็คือข่าวสารเรื่องลมทั้งสี่แห่งอิสลาม และเป็นข่าวสารแห่งการประทับตรา

เสียงของแต่นั้นปลุกกระดูกแห่งของคนตายที่เหลืออยู่เป็นลำดับสุดท้าย
ซึ่งเคยถูกกระจัดกระจายอยู่ตามถนนแห่งโสโดมและอียิปต์ให้ลุกขึ้น
มิลเลอร์เฝ้ามองดูขณะที่ความจริงทั้งหลายถูกฝังลงที่ละน้อยโดยคำสอนเทียมเท็จ ในที่สุดมิลเลอร์ก็ร้องให้
เป็นเครื่องหมายบอกเวลาเมื่อการปลดผนึกจะต้องเริ่มต้นขึ้น
เพราะการปลดผนึกนั้นเป็นงานที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง
การปลดผนึกนั้นได้เริ่มขึ้นในช่วงปลายของระยะเวลาสามวันครึ่ง

หลังจากมิลเลอร์ร้องให้ พระองค์ผู้ทรงมีอำนาจที่จะเปิดผนึกหนังสือที่ถูกผนึกไว้วันนั้นก็เสด็จเข้ามาในเรื่องราว
ในความฝันของมิลเลอร์ พระองค์นั้นคือชายผู้ถือแปรงขัดฟัน แล้วมิลเลอร์ก็อธิษฐาน
และในทันทีประตูก็เปิดออก เป็นเครื่องหมายถึงจุดที่ขบวนการเลาตีเซียของทูตสวรรค์องค์ที่สามกำลังจะเปลี่ยน
ผ่านไปสู่ขบวนการฟีลาเดลเฟียของทูตสวรรค์องค์ที่สาม คำอธิษฐานของเขาคือคำอธิษฐานในเลวีนิติ
บทที่ยี่สิบหก เป็นคำอธิษฐานเพื่อความเข้าใจในความลับเชิงพยากรณ์สุดท้าย
และเป็นการสารภาพต่อสาธารณชนถึงการกบฏซึ่งนำช่วงเวลาสามวันครึ่งมาสู่พยานทั้งสอง
อีกทั้งเป็นคำอธิษฐานของผู้ที่ได้รับการประทับตราในเอเสเคียล บทที่เก้า

ภายหลังการอธิษฐาน พระคริสต์ (ชายผู้ถือแปรงขัดฟัน) ได้เสด็จเข้าไปและเริ่มชำระห้องให้สะอาด
เมื่อสิ้นสุดงานชำระของชายผู้ถือแปรงขัดฟันนั้น มิลเลอร์ได้หลับตาลงชั่วขณะหนึ่ง
ซึ่งซึ่งถึงวาระสิ้นสุดแห่งช่วงเวลาที่กระดูกแห่งที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นอีก
จากนั้นชายผู้ถือแปรงขัดฟันได้รวบรวมอัญมณีที่กระจัดกระจายในห้องของมิลเลอร์
และนำไปวางไว้ในหีบใหม่ที่ใหญ่กว่า บนโต๊ะที่อยู่กลางห้องของมิลเลอร์
ดังที่พยานทั้งสองถูกยกขึ้นเป็นธงสำคัญ และเมื่อเป็นธงสำคัญแล้ว
พวกเขาจึงร้องเรียกฝูงแกะอื่นของพระเจ้าที่คงยังอยู่ในบาบิโลนว่าให้ “มาดู”
ข่าวสารที่สิงห์แห่งตระกูลยูดาห์เพิ่งได้ทรงใส่ลงไว้ในหีบใหม่ที่ใหญ่กว่านั้น

ในบทความถัดไป เราจะเริ่มพิจารณานิมิตแห่งแม่น้ำอูโลในฐานะสัญลักษณ์ของความจริงต่าง ๆ
จากพระธรรมดาเนียลซึ่งถูกเปิดเผยในปี 1798 ทั้งนี้

เราได้วางจุดอ้างอิงบางประการไว้ล่วงหน้าเพื่อเตรียมสำหรับการพิจารณานั้น ประการแรกคือ
ข่าวสารของพวกมิลเลอไรต์นั้นสมบูรณ์แบบ (ตามระยะการเจริญเติบโตของมัน) แต่ยังไม่ครบถ้วน
ข่าวสารถูกวางไว้ในกรอบของอำนาจที่ก่อให้เกิดความรุกรานสองอำนาจ มิใช่สามอำนาจ ประการที่สองคือ
เมื่อความฝันของมิลเลอร์ระบุถึงการฟื้นฟูความจริงพื้นฐานอย่างถึงที่สุด เมื่อนั้นความจริงพื้นฐานย่อม
“สว่างยิ่งขึ้นลิบเทา” กว่าความรุ่งโรจน์ดั้งเดิมของมัน ประการที่สามคือ การเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง
(การเคลื่อนไหวของพวกมิลเลอไรต์) ถูกทำซ้ำอีกครั้งในการเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
แต่มีข้อแม้สำคัญอยู่บางประการ พวกมิลเลอไรต์ในฐานะสัญลักษณ์คือชาวฟีลาเดลเฟีย
พวกเขาเป็นแบบคัดเนสซาร์ที่กลับใจใหม่ แต่ท้ายที่สุดและน่าเศร้าใจ พวกเขา “ได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นใหม่”
ในปี 1863

การเคลื่อนไหวของทูตสวรรค์องค์ที่สามเริ่มต้นขึ้นในฐานะชาวเลาดีเซีย ผู้ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการกลับใจใหม่
แต่ในที่สุดพวกเขาจะมีส่วนร่วมในการทำลายเยรีโคครั้งสุดท้ายอย่างสิ้นเชิง (คือเยรีโคแห่งยุคสุดท้าย)

“พระเจ้าช่วยให้รอดมิได้เสด็จมาเพื่อยกเลิกสิ่งที่บรรพบุรุษและผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้
เพราะพระองค์เองทรงเป็นผู้ตรัสผ่านบุรุษผู้เป็นตัวแทนเหล่านี้
ความจริงทั้งปวงแห่งพระวจนะของพระเจ้ามาจากพระองค์
แต่เพชรอันล้ำค่าเหล่านี้ได้ถูกนำไปวางไว้ในกรอบที่ผิด
แสงอันประเสริฐของมันได้ถูกทำให้รับใช้แก่ความหลงผิด
พระเจ้าทรงประสงค์ให้สิ่งเหล่านี้ถูกนำออกจากกรอบแห่งความหลงผิด
และถูกนำไปวางใหม่ในโครงแห่งความจริง
งานนี้มีเพียงพระหัตถ์แห่งพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถกระทำให้สำเร็จได้ ด้วยการเชื่อมโยงกับความหลงผิด
ความจริงจึงได้กลายเป็นสิ่งที่รับใช้แก่ฝ่ายของศัตรูของพระเจ้าและมนุษย์
พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อวางมันไว้ในที่ซึ่งมันจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
และกระทำให้ความรอดของมนุษยชาติสำเร็จ” *The Desire of Ages*, 287.